

เชื่อมาศึกษาและปฏิบัติ ก็จะทำให้หลงทางไปสู่ความผิดพลาดได้ง่าย คือทำให้ไม่เข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าได้อย่างถูกต้อง และไม่สามารถปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ได้จริง

พระพุทธเจ้าสอนเฉพาะเรื่องการดับทุกข์

ชีวิตของมนุษย์ทั้งหลายนี้ จะมีสิ่งที่น่าหวาดกลัวอย่างยิ่งก็คือความทุกข์

โดยเฉพาะความทุกข์จากความตาย และความพลัดพรากจากบุคคลหรือสิ่งอันเป็นที่รัก ดังนั้นความทุกข์จึงเป็นปัญหาใหญ่หรือสำคัญที่สุด หรือเร่งด่วนที่สุด ที่มนุษย์ทุกคนจะต้องรีบศึกษาและหาทางหลุดพ้นจากความทุกข์นี้ หรือปฏิบัติเพื่อไม่ให้ความทุกข์นี้เกิดขึ้นกับตนเองอย่างเร่งด่วนที่สุด เมื่อชีวิตไม่มีความทุกข์แล้ว ชีวิตก็ไม่มีความทุกข์อะไรอีกต่อไปทั้งชีวิต ลองคิดดูว่าถ้าทั้งชีวิตของเรา จะไม่มีความทุกข์ทางจิตใจเลยตลอดชีวิต มันจะดีเลิศอย่างไร?

การที่พระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมาในโลก ก็เพื่อมาสอนสิ่งที่เป็นประโยชน์สูงสุดให้แก่มนุษย์ นั่นก็คือเรื่องการปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นจากความทุกข์ หรือการดับทุกข์ในปัจจุบัน ของจิตใจมนุษย์ ซึ่งพระพุทธเจ้าจะไม่เสียเวลามาสอนเรื่องอื่น ที่ไม่เป็นประโยชน์แก่การดับทุกข์เด็ดขาด

เมื่อพระพุทธเจ้าก็ได้ทรงอุบัติขึ้น เพื่อมาสอนเรื่องความหลุดพ้นจากความทุกข์แล้ว และ เราก็คงเกิดมาแล้วได้มาพบกับคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ทำไมจึงเราไม่รับมาศึกษา ทั้งๆที่ก็ไม่ต้องแลกเปลี่ยนด้วยเงินทองหรืออะไรเลย เพราะคำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นของให้เปล่า ถ้าเราไม่รับศึกษาและปฏิบัติเสียแต่วันนี้ เมื่อความทุกข์มาถึง เราจะไม่สามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ไปได้ แล้วเราก็ต้องมาเสียใจในภายหลัง เพราะความโง่และความประมาทของเราเอง

อย่าเชื่อจนกว่าจะพิสูจน์ให้เห็นจริงก่อน

เพื่อป้องกันการศึกษาในเรื่องการดับทุกข์นี้ไม่ให้ผิดพลาด พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนหลักในเรื่องความเชื่อเอาไว้ที่เรียกว่า **หลักกาลามสูตร** ที่เป็นคำสอนที่ทรงสอนแก่ชน

เรียกว่าเป็นกิเลส) และมีความผูกพันกับสิ่งนั้น ซึ่งสิ่งที่เรารักและผูกพันมากที่สุดก็คือชีวิตของเรา อันได้แก่ร่างกายและจิตใจที่สมมติเรียกว่าเป็นตัวเรานี้ ส่วนสิ่งที่เรารักและผูกพันรองลงมาก็คือบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเราทั้งหลาย และเมื่อเกิดความรักและความผูกพันกับสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาแล้ว ก็จะเกิดความยึดถือสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นตัวเรา-ของเราขึ้นมาด้วย

แต่สิ่งที่เป็นตัวเรา-ของเราทั้งหลาย ที่เราได้ยึดถือเอาไว้ **มันไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง** ดังนั้นมันจึงมีความเปลี่ยนแปลงไปสู่ความแตกดับอยู่ตลอดเวลา และสุดท้ายไม่ช้าก็เร็ว สิ่งที่เราได้ยึดถือเอาไว้ **มันก็ต้องแตกหรือดับไปอย่างแน่นอน** ซึ่งเมื่อสิ่งที่เรายึดถือเอาไว้ **มันได้เปลี่ยนแปลงไปหรือแตกดับไปตามธรรมชาติของมัน** (คือร่างกายแก่ เจ็บ ป่วย หรือพิการ หรือน่าเกลียดน่าชัง หรือกำลังจะตาย และสิ่งหรือคนที่เรารักได้จากเราไป หรือเมื่อเราอยากจะได้สิ่งใดแล้วไม่ได้สิ่งนั้น) **เราก็จะเกิดความไม่พอใจ (หรือไม่อยากได้ ไม่อยากมี ไม่อยากเป็น) อย่างรุนแรง ที่เรียกว่าความเศร้าโศกหรือเสียใจขึ้นมาทันที** รวมทั้งเมื่อเราต้องประสบกับบุคคลหรือสิ่งที่เราเกลียดหรือกลัว **เราก็จะเกิดความไม่พอใจและความเศร้าโศก** อย่างรุนแรงขึ้นมาทันทีด้วยเหมือนกัน

อีกทั้งสิ่งที่เราได้ยึดถือว่าเป็นตัวเรา-ของเราเอาไว้ **มันก็ต้องทน** กระทบระคายสภาพการปรุงแต่งของมันเอาไว้ด้วยความยากลำบาก ซึ่งก็เท่ากับว่าสิ่งที่เราได้ยึดถือเอาไว้ **มันเป็น “ของหนัก” หรือมี “สถานะที่ต้องทน”** อยู่แล้วตามธรรมชาติ ดังนั้นเมื่อเราไปยึดถือหรือแบกเอาเอาสิ่งที่หนักเอาไว้ จึงทำให้จิตของเราเกิดความรู้สึกหนักหรือความรู้สึกที่ทนได้ยากที่รุนแรงขึ้นมาด้วย **คือร่างกายทั้งของเราและของคนที่เรารักนั้น ก็ต้องดูแลรักษาเอาไว้ด้วยความยากลำบาก** เพราะมันมีทั้งความร้อน ความหนาว ความหิว ความกระหาย และโรคร้ายต่างๆ รวมทั้งยังมีการเบียดเบียนจากคน และการทำร้ายจากสัตว์ เป็นต้น ที่คอยทำให้ร่างกายต้องเจ็บปวดหรือมีความทรมานอยู่